

ser skulle bestemme, hvem der skal være Minister for Kongeriget Danmark. Der maa i den Henseende være en gjensidig Indrømmelse, for at de modstridende Ansuelser kunne forenes, og her er det nu, jeg opstiller som en berettiget Fordring af Rigsdagen, at der ikke i Hs. Majestæts Regjering sidde Mænd, der ikke have den fulde politiske Paalidelighed, at der ikke i Hs. Majestæts Raad sidde Mænd, til hvem man har en begrundet Mistillid. Det er denne Opfattelse, som jeg troer, at Adressen maa have, men den maa ikke opfattes, som om den fordrer, at de Mænd skulde indtræde, hvem Rigsdagen, naar vi vare under en gammel constitutionel Forsatning, snarest kunde ønske; der stilles ikke den allerfjerneste Fordring i saa Henseende, men der fordres derimod, at der skal være Paalidelighed og Dygtighed hos dem, der repræsenterer Kongeriget Danmark i Hs. Majestæts Statsraad. Det anseer jeg os for aldeles berettigede til at udtale, og det er dette, som vi ville udtale for Hs. Majestæt Kongen, dersom vi skulde beslutte at indgive den foreslaaede Adresse til ham.

Wiborg: Jeg har allerede udtalt, at jeg sluttede mig til en Adresse, der var paatænkt at indgives til Hans Majestæt Kongen. Jeg maa udtrykkeligt bede bemærket, at jeg slutter mig til en Adresse; men jeg har beklaget og beklager endnu, at det er blevet nødvendigt at indgive en Adresse. Jeg vilde ønske, at det kunde undgaaes; thi jeg antager, at Kongen har Saameget at tage vare paa, at det vilde være uønskeligt, om han kunde blive fri for at dele Rigsdagen og Ministeriet imellem. Men jeg erkjender Nødvendigheden for at være tilstede i de Forhold, som den ærede Forslagsstiller har udviklet; jeg kan ikke Andet. Jeg vilde ønske, at han havde yttret sig paa en saadan Maade, at jeg kunde følge ham ganske; nu kan jeg det ikke. Jeg slutter mig vel til

den Mand og den Grundtanke, hvorpaa Adressen hviler; men jeg kan ikke billige, at den er affattet i Udtryk, der kunne vække Følelser, Ideer og Stemninger, der ikke ere en stor Folkeforsamling værdige (Joh.). Nei, ikke efter mine Ideer, og jeg skal give Grunde for hvad jeg siger. Jeg antager nemlig, at der er formegen Tale i Adressen om Uro og Bekymringer, ja endog dyb Bekymring o. s. v. Jeg troer, at en Forsamling, der kan tale igjennem 100 Munde, og kan tale med Dyrøvhed for Sandhed og Ret, ikke skulde lade sig ved saadanne Udtryk stemme til Veemod; det behøve vi aldeles ikke; der er slet ingen Anledning til at være veemodigt stemt, hvor vi kun have at staae paa vor Ret (Joh.). Ja, have de Herrer Lyst til at være veemodige, vær saa artig, jeg er ikke veemodigt stemt. Jeg er kun stemt for at forsvare, hvad jeg finder at være Ret og Sandhed. — Naar man vil bruge Udtryk, der ikke alene skulle gjøre deres Virkning her, men ogsaa paa Folk, der ikke høre vore Discussioner, og dog ligesaavel som vi skulle kjende, hvad der er Ret og Sandhed, saa bør man angive Forholdene rigtigt, ikke dømme efter Personligheder, men efter factiske Forhold og efter Gjærninger. Men har Adressen ikke Udtryk, som kunne engagere? Adressen indeholder om jeg saa maa sige noget Henrivende, henriver mere end den overbeviser. Jeg lader mig ikke henrive saa let; men Mange henrives af den aandrige Tale (Nei!). Ja, det glæder mig meget for dem; men det gaaer ikke Alle saaledes.

Rettelser.

Nr. 335, Sp. 5289, L. 2. f. o. efter "Personligheder" sattes ";"
 — — — — — L. 2. og 3. f. o. "jeg vil ikke sige" gaaer ud.
 — — — — — L. 3. f. o. "det" gaaer ud.